MOIXAMENTAL

NEO **01**
OCT. 2022

RELAT, IL·LUSTRACIÓ, ENTREVISTES, HUMOR, CRÍTICA, ART, DISENY, RETRO JOCS.

COL·LECTIU D'ACCIÓ CREATIVA

CULITORIAL

Mateixos culs (i II)

«I això què és» potser vos estau demanant ara mateix. Millor això que «Mem, ara ho fareu sense faltes d'ortografia?», ja vos ho deim ara.

Teniu entre les mans l'aplec oficial de la tardor del 2022. El primer, dels quatre anuals que farem. Una selecció dels millors i pitjors articles del col·lectiu d'acció creativa **Moixa Mental**. Sí, hem posat acció creativa. Nosaltres tampoc tenim clar el que vol dir.

Per què rellamps un aplec per temporada?

Doncs per fer una festa cada tres mesos. Així tenim una excusa per trobar-mos, fer és me, que és la millor cosa que sabem fer i, per descomptat, tocar-mos un poc entre tots de la manera que vulgueu, sempre amb consentiment.

I fareu allò de les Preguntes freqüents?

Doncs sí, «bamoj allà, no?»

LES F.U.Q.S

P: Per què seguiu amb això? No trobau que ja està bé?

R: Pitjor seria anar a demanar almoina al metro o a la missa.

P: Però qui putes sou?

R: Es veu que no has vengut a cap presentació, no? Som quatre perduts i un que diu que ell el que fa és viure poèticament. Vos en podeu fer una idea. Ens enviam emails i missatges de matinada, ens alimentam de rebentats d'Amazona, palo amb sifó i coca de trempó, i vestim de fúcsia dia sí, dia també.

P: Per què na Lina Morgan?

R: Perdoni, però, vostè qui és? Deixi'ns en pau. No volem criptomonedes, ni canviar-mos de companyia, ni res. Arruix! Lista Robinson. *Mi no habla espaniol.*

Moixamental és una paraula en si mateixa que defineix l'estat embriagat de la racionalitat estrictament cartesiana, el camí cap a la creació des de la contemplació, de l'elasticitat del temps i la sorpresa de la causalitat mentre s'està allargat sota l'ombra d'una olivera.
És el lloc on comencen a transformar-se les regles de la inferència, on tot val i a l'hora no val tot. On la definició dels paràmetres dóna peu a la incertesa i on l'art no es defineix en el substrat, ni el context, ni tan sols en la definició de l'obra, sinó que resideix en el camí de la indiferència cap a la velocitat del mitjà en el qual es defineix la semiòtica.
En altres paraules, és el mapa mental creatiu en el qual la superposició dels estats es donen tots a l'hora i amb una quantificació temporal completament indefinida, i que sols es materialitza després que l'entrellaçament de totes les seves possibles interpretacions es defineixin amb l'observació de la creació i en la que cada un d'ells es determina de forma completament aleatòria i casual.
Moixa Mental és el col·lectiu d'acció creativa format per membres de diferents àmbits artístics: Narrativa, poesia, il·lustració i fotografia, que posa en acte el manifest anteriorment descrit a través de diferents mitjans i dels seus diferents talents.

TEMPS DE MÀQUINA 6

MISTRESS PERENQUE 12

EIXE MOMENT 22

VOLTANT PER SES ESTRELLES 28

COSES DE L'HETEROPATRIARCAT 34

SETSO EN PORRERAS 36

ELS DIARIS PERDUTS DE LÁSZLÓ VOYNICH 38

CONSUTLTORI DE LA SRA. LICÉ 42

UNA PAPALLONA ESCLAFADA PER LA PORTA 44

QUÈ ENS HA SEMBLAT? 46

EL RETRÒDROM 48

ENTRVISTA: MARCEL ROCAFORT 52

GHOST 60

ELS FOTOSINTÈTICS

“ La racionalitat és una mentida que ens hem creat per poder ser esclaus sense patir per ser-ho. La humanitat tan sols és lliure quan es rebel·la o quan està creant. Aquests dos estats ens separen de les normes sociobiològiques que ha definit la humanitat. De la mateixa manera que un lleó viu a la jungla segons les normes imperatives biològiques de la natura, la societat és el resultat de la necessitat d'establir uns sistemes estrictes de control d'un ésser que s'ha separat de la seva gènesi. Si no hi ha rebel·lia i creació no deixam de ser lleons, o llops, o formigues encaixonades dins les parets de l'acció-reacció. ”

Mad Maelstrom
La resiliència de la rebel·lia i la creació.

Feia temps que havia deixat de recordar el seu nom, però no el de la seva instructora. Nari li havia ensenyat els preceptes del temps i la seva veu encadenada de sofre encara romania al primer estadi del laberint ment. Els hi va repetir milers de vegades durant la seva instrucció.

— Temps vida, temps generació, temps imperi, temps cosmos, temps ment. Aquest son els preceptes i els estadis que hauràs de controlar si vols sobreviure al viatge i acomplir el designi pel qual fores creat. Els fotosintètics gaudiu de l'infinit als vostres cossos, però no a les vostres ments, aquest és un do que t'hauràs de guanyar

Mistress perenque

ENTABANAR v. tr.

2. Omplir el cap d'il·lusions, d'idees agradables però falses; enganyar amb bones paraules (or., occ., bal.) (...)

(Diccionari balear-català-valencià)

Eixe

M O M E N T

Judas es Rapité

PSYCHO 1960

Psicosis es una falsa película de serie B, un reset en la carrera del director que redirigió el cine hacia lo que vemos ahora en salas o plataformas, un caprice de dieux del maestro en plena crisis profesional. Harto de superestrellas con pelucones y con la aparición de los primeros estudios serios sobre los asesinos en serie tras la segunda guerra mundial, Alfred da unas vueltas a la liada de Ed Gein.

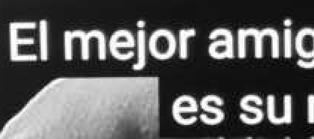

Coses de l’heteropatriarcat

Els Normals ploren

Des de la darrera secció fins ara se m’han acaramullat un parell de pensaments. Pensaments inconnexos, clar. Tots relacionats amb els homes blancs cis heterosexuals (a partir d’ara: els Normals).

A la feina, els clients tenen sort que provi de ser professional i no ficar-me en converses alienes. La darrera cosa que sentí l’altre dia era quelcom semblant a «s’estereotip actual [a ses sèries de tv] és una dona protagonista amb un amic gai *superguai* i tots els homes que hi surten són idiotes, lladres o mala gent […]». I sí, senyores, així és com sonen els Normals plorant perquè ja no són el centre d’atenció a una plataforma (supòs). Jo els diria coses com «No patiu, no pensam que tots els Normals sigueu així.», «Quin poc sentit de l’humor que teniu» o el ja cremat «Tranquils, tenim molts d’amics Normals i els tractam com si fossin persones […]» o fins i tot «Què? Cou? Això és que cura».

Consultori de la

Sra. Licè

Hola señorita Lise. Primeramente le queria dar la henorabuena por su seción. La escribo porque tengo un problema que me da mucha verguenza de decir asín que permítame que le pida que mi nombre quede en el anominato por favor se lo pido. Haber, tengo una pareja (mujer no se me crea cosas raras) sesual. Bueno, tan bien es mi pareja de patruya pero eso no se puede saber, ¿eh?

Pero esto no es mi problema, mi problema es cuando hacemos actos sesuales y ella está apunto de… ya sabe… de eso, pos se descojona lo que no está escrito, se rie como una loca, como una loca no, lo siguiente. Y lo que a mi me pasa, bueno, pos lo que le pasaria a cualquiera, que me desempalmo y me quedo sin eso. Sin llegarme. A empezado a ser un problema porque yo soy conocido por machote, vamos que me llego sin tocármela pero que se descojone, que no de mi eh, pos me se baja y me está quitando el sueño. Vamos que tengo pesadillas. He probado todo, me he puesto chistes de Arebalo mientras me hago una manola, videos del youtuf de pallasos surrandome la sardina y me corro bien. Con ella no se que me pasa que no. Vamos que no. Hemos probado con los uniformes incluso con tricornio a ver si le da respeto pero tampoco. ¿Que me recomienda usté?

JMD

fidel possible al que se m'ha estat transmès i com llevar aquestes parts de mi, aquest JO, amb majúscules, que sempre impregna aquest llamp a mesura que et traspassa.

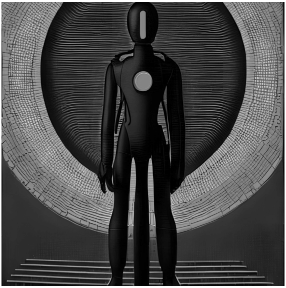

A : Aleshores creus que les persones que s'asseuen davant una taula a esperar que el seu JO, amb majúscules, li digui que és el que ha de plasmar, viuen la impossibilitat de crear alguna cosa interessant?

M : No exactament, el que dic és que no tenen la possibilitat de trobar la llavor de l'acte creatiu sense sortir dels seus propis límits, perquè viuen fora de la sorpresa. Per a mi, és aquesta sorpresa, la que tenim quan som infants i que després perdem, el que realment defineix el procés creatiu i que aquest sempre es troba fora de nosaltres.

A : Em fascina el moment en el qual decidires començar a plasmar mons de ciència-ficció. Quan va ser exactament el moment que començares aquest camí?

Marcel: Sempre m'ha interessat d'alguna manera. De petit no teníem els recursos per poder llegir al respecte. Quan arribarem a París, se'm va obrir el món completament. La sort o la providència va fer que anàssim a viure a un barri, allà on la cultura era totalment lliure i a més era norma compartir-la.

Compra l’aplec complet a Lektu

https://lektu.com/l/aman-nolem/moixa-mental-neo01/20565